

«Εἶδον, γράφει ὁ ἀστρονόμος, ἕνδεκα λίμνας διαφορῶν μεγέθους. Αἱ λίμναι αὗται παρουσιάζουσι διακλιδώσεις ἐν ταῖς σκιεραῖς γραμμαῖς καὶ συνεννοῦσιν αὐτὰς μετὰ δύο μεγάλων ἐπιφανειῶν σκιερῶν ὡς αἱ θάλασσαι, ἀλλὰ μὴ κυανῶν. Ὅταν ἡ χιὼν ἐτάκη, ἐγένετο τοπικὴ τις σημαντικὴ διατάραξις τῶν νεφῶν τῶν καλυπτόντων τὸν πλανήτην, ὡς τοῦτο ἔδειξεν ἡ συγκέντρωσις τῶν πυκνῶν νεφῶν ἢ ἐπὶ τινος σημείου παραχθεῖσα. Τὰ νέφη ταῦτα δὲν ἦσαν λευκά, ἀλλὰ χρώματος ὑποκιτρίνου καὶ κατὰ τμήματα διαφανῆ. Ἦδη φαίνονται διασκεδάζόμενα, ἀλλὰ παραμένουσι πυκνότατα ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς σειρᾶς τῶν ὀρέων. Ἡ μεσημβρινὴ πρασίνη κηλὶς ἐφωτογραφήθη.»

Ἐνταῦθα, λέγει ὁ Lockyer, βεβαίως ἀνευρίσκωμεν σχέσιν μετὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ 1862 καὶ τῶν τοῦ 1877. Οἱ αὐλακες τοῦ Ἄρεως πιθανῶς περιέχουσι ὕδωρ· οἱ ἰνδικοὶ ποταμοί, ἢ μᾶλλον ἡ κοιλὰς τοῦ Νεῖλου, δύνανται νὰ δώσωσιν ἡμῖν ἰδέαν τῶν δυνατῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πλημμυρῶν, μάλιστα δὲ ὑπὸ τὰς περιστάσεις, ἅς γινώσκωμεν σήμερον ὑφισταμένας ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

Ἀλλὰ καὶ ἀπιωτέρω δυνάμεθα νὰ προβῶμεν. Σύγκρισις τοῦ σχεδίου τοῦ 1882, τοῦ Schiaparelli, μετὰ τοῦ χάρτου τοῦ αὐτοῦ τοῦ 1879, δεικνύει ὅτι δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει τὰ ἀποτελέσματα τῶν νεφῶν τῶν ὑπερκειμένων θερμοῦ ὕδατος. Δύο συνεχεῖς ἐπιφάνειαι ὕδατος αἱ μᾶλλον ἀναμφισβήτητοι, ἅς παρετήρησα ἀπὸ τοῦ 1862 καὶ ἅς ὁ Schiaparelli ὠνόμασε *Mare cimmericum* καὶ *Sabæus sinus*, ἦσαν διπλαῖ τῷ 1882, ἐν δὲ τῷ ἐμῷ πνεύματι, ὁ διπλασιασμός οὗτος ὠφείλετο ἀδιστακτικῶς εἰς σειρὰς νεφῶν κειμένων, ἢ μᾶλλον διατασσόμενων, κατὰ παράλληλον κατὰ μῆκος διὰ τοῦ κέντρου τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὡς οἱ ὠραιότεροι σωροὶ (*cumuli*) οὓς παρετήρησα ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰσημερινοῦ βεύματος, εἰσερχομένων ἐν τῇ Καρχηδικῇ θαλάσῃ διὰ τῆς Tobago. Οἱ αὐλακες εἶνε προφανῶς ὀλίγον βαθεῖς, φαίνονται δὲ μόνον ἐντὸς ἢ παρὰ τὴν τροπικὴν ζώνην, ὥστε τὸ ὕδωρ δέον νὰ εἶνε λίαν θερμὸν πρὶν ἢ ἐκχυθῆ εἰς τινὰ τῶν νοτίων θαλασσῶν.

Ἀποπερατῶν ἐνταῦθα τὴν περὶ τοῦ πλανήτου τοῦ Ἄρεως μελέτην αὐτοῦ ὁ Lockyer, σημειοῖ ὅτι, ἐὰν αἱ παρατηρήσεις δεικνύωσιν ἀξιοσημείωτον ὁμοιότητα μετὰ τῆς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀτμοσφαιρας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χημικὴν σύστασιν καὶ τὴν θερμοκρασίαν, οὐχ ἦττον ὅμως φαίνεται ὅτι τὰ μέγιστα ψύχη καὶ ἡ μέγιστη θερμότης εἶνε ἐν γένει ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἐντονώτερα ἢ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Γῆς. Οὕτω πως τιθέμενον τὸ πρόβλημα ἐνδιαφέρει ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν γεωλόγον. Ἡ Γῆ εὐρέθη ἄρα γε, λέγει, ἐν τῷ παρελθόντι ἢ εὐρεθήσεται ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις τοῦ Ἄρεως; Ἐσχόμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ὑπερμεγέθεις ταύτας πλημμύρας τὰς προσερχομένας κυρίως ἐκ

τῆς τήξεως τῶν πολικῶν χιόνων; Εἰ δὲ μὴ, ὀφείλωμεν τὴν ἀπὸ τούτων ἐκφυγὴν εἰς τὸ βραχύτερον ἡμῶν ἔτος; Μήτοι γε ὁ ἐρυθρὸς χρωματισμὸς τοῦ Ἄρεως ὀφείλεται εἰς τὴν πληθῆδη αὐτοῦ κατάστασιν; Ἐὰν καί, ὁποῖον ἔδαφος παρέχει τὸν χρωματισμόν, ὃν γινώσκωμεν τοῦτον ἔχοντα;

H. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

Η ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ.

A'.

Εἶνε ὠραία, ὠραιότατη ἡ κόμη τῆς κυματίζει ὡς πλούσιος μελανόστιλπνος πέπλος ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ὡς ἀγάλματος ὤμων τῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντανκλώσι τὴν σαπφειρώδη τοῦ οὐρανοῦ φωταύγειαν, τὸ δὲ ἀγλαὸν μέτωπόν τῆς διὰ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἥθης στεφάνου καταλαμπόμενον εἶνε λευκότερον τῶν παρ' αὐτὴν ἀνθούτων κρίνων καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἀπέναντι γραφικῶν ὀρέων ἐστιβασμένης χιόνος. Μὴ εἶνε ἀρχαϊκὴ τις θεὰ μετὰ μακροῦς αἰῶνας λήθης ἀπροσδοκῆτως κατελθοῦσα ἐκ τῶν δαιμονίων τοῦ πολυδειράδος Ὀλύμπου κορυφῶν; μὴ εἶνε χαρίεσσά τις νύμφη· αἰφνιδίως ἀπὸ τῶν γλαυκῶν κυμάτων ἀναδύσασα; Οὐχί· δὲν εἶνε νύμφη, δὲν εἶνε θεὰ· εἶνε παρθένος εἰκοσαέτις, εὐδαίμων, γελοῦσσα καὶ καλεῖται Μυρσίνη, ὄνομα ὡς αὐτὴ εὐδὲς καὶ εὐχαρι. Ἡ καρδία τῆς οὐδέποτε ἐγνώρισε τί εἶνε πόνος, τοὺς ὀφθαλμούς τῆς θλίψεως δάκρυ οὐδέποτε ἔτεγγε.

Γελᾷ πέριξ ἡ φύσις, τὸ μυρίπουν ἔαρ προχέει ἀφθόνως ἄνθη καὶ ἀρώματα· λευκαὶ χρυσαλίδες περιπτύσσουσι τὰ αἰδημόνως ἐρυθριῶντα βόδα, ὡς ἀδελφὸς ἐναγκαλίζει δρῦν ἀειφύλλον, ὁ κισσὸς καὶ τοῦ δάκτους τὸ λάλον πτηνὸν ἐγγύς που τονίζει τὸ ἄσμα· του.

Ἡ φαιδρὰ τοῦ δύσαντος ἡλίου ἀκτίς ἐπιχρῶσαὶ τὰ κελαρύζον τοῦ ῥύακος ρεῦμα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἢ παρὰ τὴν ὄχθην καθημένη Μυρσίνη, πλανῶσα τὸ βλέμμα, βεμβάζει ἐνθόμως ἐν ᾧ γλυκὺ μειδίωμα ἐπιστέφει τὰ χεῖλη τῆς. Ρέμβαζε, ρέμβαζε αἰεὶ, παρθένε ἀβροχίτον! ἢ εὐπτερος φαντασία σου εἰς χρυσοῦς λειμῶνας ὄνειρων πλανήσθω ἔσαι. Φεῦ! ὁ βίος βραχὺς καὶ ἐν αὐτῷ ἢ εὐτυχία πρὸς στιγμὴν μόνον ὡς φανταστικὴ σκιά ἐμφανίζεται· πρόσβλεπε λοιπὸν ἐν χαρᾷ τὸ γλυκὺ τοῦτο ἴνδαλμα πρὶν ἢ μακρὰν σου αἰφνης ταχύση τὰς ἀεροειδεῖς αὐτοῦ πτέρυγας. Ἀλλὰ τί ἄρα ρεμβάζει μειδιῶσα; ὅποια φαιδρὰ ἀναπλάττει ὄνειροπολήματα; Ἡ Μυρσίνη εὐρίσκειται εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ ὕμεναίου τῆς, ὑπὸ αἰσιωτάτους συναφθησομένου ὄρους καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς ἔξασφαλίσοντος· ὑπὸ δὲ τὴν ἐπήρειαν τῶν τεργῶν τούτων ἐλπίδων ἢ ἀγνὴ αὐτῆς ψυχὴ ἀναπτεροῦται καὶ δι' ἀνυπόπτου ὄμματος προσβλέπει τὸν ἀνέφελον ὀρίζοντα τοῦ βίου. Φεῦ! πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ διῶδῃ

ἐπ' αὐτοῦ ἢ τάλαινα τὰ μαῦρα νέφη τῆς θυέλλης, τῆς μετ' οὐ πολὺ ἐκραγησομένης ἐπὶ τῆς κάρρας τῆς· καὶ εἶνε οὕτως εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ μέλλοντος. ὦ, εὐχαριστῶ, θεῖα Πρόνοια, ὅτι οὐ δέδωκας ἡμῖν ἐπίστασθαι τὸ μέλλον! Αἴφνης τὰ πράσινα φυλλώματα τοῦ πλησίον ἄλσους φρικιῶντα ἐθρόησαν καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑψικάρηνοι πετελαῖα σειόμενα προσέκλιναν τοὺς κλάδους τῶν· μήτοι τὰς ἐκλόνισε σφοδρὰ τις ἀνέμου πνοή; οὐχί, ἀλλ' ἀνθρώπινον ὄν, γοργῶς ἐξελθὼν ἐκειθεν ἔνθα μέχρι τοῦδε ἐκρύπτετο. Καὶ ἰδοὺ ὡχρὰ νεανῖς ἐπεφάνη εἰς τοῦ φυλλάζοντος ἄλσους τὴν ἄκραν. Ὁμηλιχῶς σχεδὸν τῇ Μυρσίνης, εἶνε ὡς πρὸς τὴν μορφήν ἐντελής καὶ ἐκπληκτικὴ πρὸς ἐκείνην ἀντίθεσις. Ἡ ζαφερά φυσιογνωμία τῆς παρίστησιν αὐτὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἀμελικτον Ἄτροπον, κρατοῦσαν ἀνὰ χεῖρας τὴν βροτολογιγὸν ψαλίδα τῆς· τὸ δὲ ἄγριον ὡς Μεδοῦσης βλέμμα τῆς ἀντακλᾶ ἀπνητὴ ψυχὴν, ἐρεβώθη δικάνοιαν.

Τὴν κόμην τῆς, ἀτάκτως λελυμένην, ἀναρριπίζει πέραν ὁ ἀήρ· βλοσυρῶς δὲ προσβλέψασα τὴν Μυρσίνην σίγα ψελλίζει:

— Ὀνειρώττει... μειδιᾷ... εἶνε εὐτυχῆς... μετ' οὐ πολὺ θ' ἀνατεῖλε ἡμέρα ὑπερτάτη, ἡμέρα τρισευδαίμων δι' αὐτὴν, ἀποφοράς δι' ἐμέ, καθ' ἣν ἐστεμμένη διὰ λευκῶν πορτοκαλέας ἀνθέων καὶ χρυσοῦφαντον πέπλον φέρουσα θὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὸν ναόν, ἵνα ἐξέλθῃ ἐκειθεν νύμφη εὐτυχῆς καὶ ζηλωτῆ, λάμπουσα ὑπὸ δρόσου, ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ χαρᾶς· καὶ τὸ εὐθυμον ἐκείνο πληθὸς τὸ μετὰ θάμβους πρὸς αὐτὴν ἀτενίζον θ' ἀπαξιοὶ νὰ ρίψῃ ἐν μόνον βλέμμα του πρὸς ἐμέ... διότι, φεῦ! ἐγὼ εἶμαι δυσειδής... ἐγὼ οὐδέποτε θὰ εὐρεθῶ εἰς παρομοίαν θέσιν, οὐδέποτε θ' ἀπολαύσω τὰ ποθητὰ ταῦτα τοῦ βίου θέλγητρα. Διὰ τί ἄρα; μὴ δὲν εἶμαι νέα καὶ ἐγώ; μὴ δὲν εἶμαι ἀδελφὴ τῆς; ἐκείνην οἱ πάντες ἀγαπῶσι, θαυμάζουσι, πλὴν μισοῦσιν ἐμέ· διότι, λέγουσιν, εἶμαι κακὴ... διότι, λέγουσιν, εἶμαι δαίμων ἐγὼ καὶ ἐκείνη εἶνε ἄγγελος... ὦ, τὴν μισῶ, τὴν βδελύττομαι αὐτὴν, ἥτις μὲ ὑποσκελίζει, αὐτὴν, ἥτις κλέπτει τὴν εὐτυχίαν μου. Εἶμαι δαίμων; καλῶς! τρέμε, κατάρτατε μαμμόθρεπτος, ἔχουσα, κακῆ μοῖρα, Χαρίτων μορφήν! ἐρρέτω τὸ κάλλος σου, ἐρρέτωσαν τὰ ἀνθηρὰ τῶν παρεῖων σου ρόδα, ἐρρέτω τὸ μειδιάμα σου τὸ θεσπέσιον! δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μειδιᾷς ἐπὶ μακρόν... ὁμνύω ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ... Καὶ ἰλιγγιώσα ἀφῆκε τὴν φράσιν ἡμιτελῆ· τίς οἶδεν ὅποια τρομερὰ λέξις ἔμελλε νὰ ἐκφύγῃ τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῆς, λέξις, ἥτις θὰ τῇ ἔκαυε τὰ χεῖλη ἀν' ἐξήρχετο!

B'.

Εἶνε πρωῖα κυριακῆς, τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Μυρσίνη ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὑπὸ χαριτοβρύτων πρασιῶν περιστοιχιζομένης οἰκίας τῆς, ἵνα, συνοδευομένη ὑπὸ χαρμοσύνων ἄσματων καὶ λαμπροφοροῦντος πλήθους, μεταβῆ εἰς τὸν ναόν, ὅπως ἐκεῖ εὐλογηθῆ ὁ εὐοίωνος γάμος τῆς. Καὶ ἤδη ἡ Μυρσίνη ἐξέρχεται

τοῦ οἴκου, οὔτινος τρίζει ἢ θύρα ὀρθάνοικτος, καὶ μεταβαίνει εἰς τὸν ναόν... πλὴν, φεῦ! δὲν τὴν συνοδούουσιν ἄσματα, ἀλλὰ θρηνοὶ· δὲν ἀκολουθεῖ λαμπροφόρον πλῆθος, ἀλλὰ πλῆθος πενθηφοροῦν· τὰ περι αὐτὴν σπινθηρίζοντα φῶτα δὲν εἶνε γαμήλιοι δᾶδες, εἶνε λαμπάδες νεκρώσιμοι· καὶ ἤδη τὴν στέφουσιν ἄνθη, οἱ ἄβροὶ καὶ πιστοὶ οὔτοι φίλοι ἡμῶν καὶ κατὰ τὰς χαρὰς καὶ κατὰ τὰς θλίψεις, οἱ ἀλληλοδιαδόχως κοσμοῦντες τὸ λίκνον, τὴν παστέδα, τὸ φέρετρον... Ἡ Μυρσίνη ἄγεται εἰς τὸν ναόν ἐπὶ φερέτρου λευκῶν νύμφη οὐχὶ θνητοῦ συζύγου ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ!

Ἐσθέσθη, φεῦ! ὡς δύσασα μαρμαρυγὴ τῆς Φοίβης· εἶνε νεκρά! περικαλλὲς ἐρείπιον τῆς Ἡθῆς· Εἶνε νεκρά, μαρμάρινον ὁμοίωμα Χαρίτων· ὠραιότερα πλὴν αὐτῶν, ὠραιότερα ἦτον!

Εἶνε νεκρά; οὐχί, οὐχί! ὕπνον ἀγνὸν κοιμᾶται· δὲν τὴν ταράσσει τὸ παρόν, δὲν τὴν ταράσσει μέλλον καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς οὐράνιον πλανᾶται μειδιάμα ἀγγέλων.

Τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον κοιμοῦ λοιπόν, Μυρσίνη, καὶ Παραδείσου ὄνειρον γλυκὺ ἄς τὸν παιδρῶν!

Ἐγγύς ὁ μελανεῖμων χορὸς ψάλλει πενθίμως:

Τὰ πάντα κόνις καὶ σποδός, τὰ πάντα ματαιότης, πάντα φθορὰ τὰ ἔδοξα καὶ ἦδιστα τοῦ βίου· θὰ σβύσῃ φεῦ! καὶ βασιλεὺς καὶ ἄρχων κ' ἰδιώτης, τὸ κλαῖον ὄμμα τοῦ πτωχοῦ, τὸ χαῖρον τοῦ πλουσίου.

Στένει ἡ αὔρα διὰ τῆς πνοῆς καὶ ὁ ῥυαξ διὰ τοῦ φλοίσθου καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ὑπόφαια νέφη βραίνουσιν ἀραϊὰ δάκρυα. Γοεροὶ δὲ ἀντηχοῦσιν οἱ θρηνοὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, οἱ κοπετοὶ τῆς ταλαίνης μητρός.

Τίς ἄρα βύσκανος Μοῖρα ἐκλήρωσεν εἰς τὴν ἀτυχή κόρην τανηλεγὴ θάνατον; ὑπὸ τίνος σφοδροῦ λιβὸς πνοῆν ἢ σφριγῶσα ἐκείνη μύρτος ἐμαρῶνθη καὶ ἐνεκρώθη ἐν τῷ θαλερῷ αὐτῆς ἔαρι; Φεῦ! ἡ φθονερά Ἐρινύς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀγγέλου δαίμων ἔσχε τὸ κακοῦργον θρόσος ἵνα δι' ἀμελικτου χεῖρὸς ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τοῦ βίου τῆς. Ὀλίγα σταγόνας δηλητηρίου, ὅπερ ἀγνωστον πῶς ἀπέκτησεν, ἐπήρκεσαν... ὦ, φρίκη, φρίκη! Ἄλλ' ἤδη τὸ στυγερόν ἐγκλημα τρεῖς μόνον γινώσκουσι· ἡ εἰδεχθῆς αὐτουργός, τὸ ἄφωνον θῦμα, ὁ παντεπόπτης Θεός· καὶ τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας, μηδόλως Ἐκείνον σκεπτόμενον, τοὺς πάντας ἐξαπατῶν, σπένδει δόλιον δάκρυ ἐπὶ τῆς νεκρᾶς, ἥς ὡς σιγηλὴ συγγνώμη πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνεται τὸ θεῖον μειδιάμα... Ἡ φονεὺς εἶνε ἐκεῖ, μετ' ἀγρίου κυνισμοῦ τὸ θῦμα ἀτενίζουσα, ἀλλ' οὐδεὶς ὑποπτεῖται αὐτὴν· ὦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀνοίας!

Γ'.

Εἶνε νύξ· ἡρεμεῖ ἡ φύσις, σιγῶσιν οἱ ἀνεμοὶ· ἡ ἀπὸ δὴν ὑπνώττει ὑπὸ τὰ δροσώδη τοῦ ἄλσους φυλλώματα καὶ αἱ λάμπεις ὡχρῶν τιῶν μόνον ἀστέρων κυ-

λιούνται ὡς ἀργυρᾶ δάκρυα εἰς τὸ ἤρεμον κύμα τοῦ βύακος. Ἄλλὰ τίς εἶνε ἢ ἐπὶ τῆς χλοαζούσης αὐτοῦ ὄχθης καθημένη μελανείμων μορφή; τίς αὐτῆ ἢ ἀψη-
 ροῦσα τὰ νύκτια σκόπη, ἢ φεύγουσα τὴν γλυκειαν τοῦ Μορφέως ἀνάπασιν; φεῦ! εἶνε ἢ φονεύς, εἶνε ἢ ἀδελφοκτόνος. Ὁ ὕπνος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατέλιπε τὰ ξηρὰ ὄμματά της, τὸ μειδίαμα ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐσβέσθη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων της. Ἡ ἀσίγητος τοῦ συνειδῶτος τύψις ὡς πυρίνη ῥομφαία διηνεκῶς σπαράσσει τὰ στήθη της· ὦ, τοῦ Σισύφου ὁ λίθος, ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος, ὁ γύψ τοῦ Προμηθέως τέλος δὲν ἦσαν αὐτῆς φοβερώτερα! Ὁ νοῦς της εἶνε θολὸν κά-
 τοπτρον, ἐφ' οὗ τρομεραὶ εἰκόνες ἀντανακλῶνται συγ-
 κεχυμένως οἱ ὀφθαλμοὶ της διαβλέπουσι φρικτὰ φαντασιώδη ὄραματα.

Ἴδου δακρύει, ἔνοι τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς, γονυ-
 πετεῖ καὶ μετ' ἀγρίως φωτοβολοῦντος βλέμματος, μετ' ἠνωρθωμένης τῆς κόμης ψελλίζει: Συγχώρησόν μοι! συγχώρησόν μοι!»

Ἄλλ' αἴφνης ὑπόκωφος ἤχος ὡς ὑποχονίου φά-
 σματος φωνὴ πλήσσει τὰ ὠτά της:

— Κἄν! Κἄν!

Ἡ δύστηνος τρέμει ὡς ὁ κλὼν τῆς ἰτέας ὑπὸ τοῦ ἀέρος σειόμενος... ὦ, σὲ οἰκτεῖρω, τάλαινα!

Νομίζει ὅτι πρὸ αὐτῆς ὀρθοῦται ἀπειλητικὴ σκιά διὰ λευκῶν περιειλιγμένη σαββάνων, ἧς ἡ σκελετώ-
 δης χεὶρ κραδαίνει ἐν φάσγανον... Καὶ πρὸς αὐτὴν ὀλοῦν βραδεὶ βήματι ἐγγιζούσα ψελλίζει ἔτι:

— Κἄν! Κἄν!

Οἱμοὶ! ἀναγνωρίζει τὴν νεκρικὴν ἐκείνην μορφήν· εἶνε ἢ ἀδελφὴ της, ἦν διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρὸς ἐ-
 θανάτωσε, καὶ ἐγείρει ἤδη κατ' αὐτῆς ἀπειλητικῶς τὸ φάσγανον! ὦ, πόσον μετεβλήθη ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ μνήματος πλάκα! πρότερον εἶχεν ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου ρόδα καὶ μειδίαμα, ἤδη ἔχει ὠχρότητα καὶ ἐκδίκησιν... Ἀναζῶσι, λοιπὸν οἱ νεκροί; Ναί, ἀνα-
 ζῶσιν ἐν τῇ τεταραγμένῃ τῶν φονέων αὐτῶν φαντα-
 σίξ, ἵνα δηλητηριάσωσι διὰ τῶν πικροτάτων βασάνων τὸ ὡς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς τεθολωμένον νῆμα τοῦ βίου των!

— Κἄν! Κἄν!

— Πρὸς Θεοῦ, φύγε! ἐπάνελθε εἰς τὸν Ἄδην, τιμωρὸν φάσμα, ἐπάνελθε εἰς τὸν τάφον σου...

Καὶ ἡ ἀδελφοκτόνος, ὄλη ὑπὸ τὸ κράτος ἀπερι-
 γράπτου φρίκης, ὀπισθοβαθεὶ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ὕδατος ὡσεὶ ἵνα μακρυνθῇ τοῦ ἀπαισίου ὄραματος· ἀλλ' ἐνῶ νέφος σκοτοδίνης διέρχεται πρὸ τῶν ὀμμά-
 των της, ὁ ποῦς αὐτῆς τρέμων ἀπόλλυσι τὴν ἰσορροπίαν, καὶ τὸ σῶμα πίπτει κυλίεται βαρὺ εἰς τὰ ὕδατα...

Ἰπόκωπος δούπος ἐδόνησε τὴν γαλήνιον ἠχώ, τὸ κύμα ἐρρόχησε, τὰ δὲ ὑπὸ τοὺς κλῶνας τῆς παρο-
 χθίου ἰτέας κρυπτόμενα πτηνὰ τρομωδῶς ἐπετερύγι-
 σαν, καὶ... οὐδὲν ἔτι ἤκουσθη. Ἡ νύξ περιέβαλε τὰ πάντα διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ σιγηλοῦ μυστη-
 ρίου της.

Ἄλλ' αἴφνης ὑπόκωφος ἤχος ὡς ὑποχονίου φά-
 σματος φωνὴ πλήσσει τὰ ὠτά της:

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς εταιρίας τῶν τεχνῶν» ὑπάρ-
 χουσιν ἐν Bisseiski, ἐν τοῖς Οὐραλίοις, στρώματα λευκοχρύ-
 σου, δυνάμενα νὰ ἐπαρκέσωσι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας διακλή-
 ρου τοῦ κόσμου ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐπίσης ὁ λευκοχρυσὸς εὑρέ-
 θη εἰς τὴν Βρασιλίαν καὶ εἰς τὰς Κορδιλλιέρας.

Ἐν τοῖς Οὐραλίοις ὁ λευκοχρυσὸς ἀπαντᾷ ὑπὸ μορφὴν κόκ-
 κων μεμιγμένων μετ' ἄμμου κατὰ λόγον 17 μέχρις 20 γρμ.
 λευκοχρύσου πρὸς 1600 γρμ. ἄμμου. Ἄπας ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ταύ-
 τη ἐξορυσσόμενος λευκοχρυσὸς ἀποστέλλεται εἰς Πετροῦπολιν,
 ὅθεν ἐκπέμπεται κατεργασμένος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ἐτη-
 σία χρησιμοποίησις τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου ἀνέρχε-
 ται τό γε νῦν εἰς 3000—4000 γρμ., ἀξιάει ἡμῶς συνεχῶς
 (βλέπε ἀριθ. 1, σελ. 11).

— Ἡ ὀλικὴ συγκομιδὴ τοῦ βάμβακος τῷ 1891 ἀνήλθε,
 κατὰ τινὰ ἀμερικανικὴν στατιστικὴν, εἰς 12750000 δέματα,
 ἐκ 200 γρμ. ἕκαστον κατὰ μέσον ὄρον. Τούτων τὰ 3/4 ἀνή-
 κουσι κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην, εἰς τὰς ἠνωμένας Πο-
 λιτείας· αἱ ἀμέσως ἐπόμενα παραγωγικὰ γῶραι εἶνε αἱ
 Ἄνατολικά· Ἰνδία καὶ ἡ Αἴγυπτος.

— Ἡ Pall Mall Budget ἀγγέλλει τὴν ἐν Orissa (Ἰν-
 δία) ὑπαρξίν νέου τέρατος, ὁμοίου πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Sia-
 mois, καὶ ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἐκτεθήσεται εἰς τὴν ἐν Σικά-
 γφ ἔκθεσιν.

Πρόκειται περὶ δύο ἀδελφῶν, Radica καὶ Doddica, ἡλι-
 κίας 3 1/2 ἐτῶν, αἵτινες εἶνε συνηνωμένοι δι' ὀστείου καμ-
 πτοῦ συνδέσμου ἀπὸ στήθους εἰς στήθος. Ὅταν κατακλίνων-
 ται, ἡ μία τούτων τίθεται ὑπὲρ τῆς ἄλλης πλαγίως.

— Ἄνταποκριτὴς τις τῆς «Nature» ὑπομιμνήσκει τὴν
 ἀναλογίαν ἣτις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν καλουμένων αὐλά-
 κων τοῦ Ἄρειος καὶ τῶν διὰ σπειράσεως γινομένων σχισμῶν
 τεμαχίου πάγου. Τὸ πείραμα τοῦτο, ὀφειλόμενον εἰς τὸν
 Daubrée, ἐθεωρήθη παρὰ πολλῶν γεωλόγων ὡς ἀναπαρι-
 στῶν ἐν μικρογραφίᾳ τὰ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐπιπάγου πλανή-

1) Ὁ Α. Daubrée θεωρεῖται δικαίως ὡς ὁ πατὴρ τῆς
 Πειραματικῆς Γεωλογίας· συνέγραψε δὲ ἐν ἄλ-
 λοις σπουδαιότατον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον: Συνθετικὰ μελέ-
 ται τῆς Πειραματικῆς Γεωλογίας, ἐν ᾗ τὰ
 γεωλογικὰ φαινόμενα ἐξετάζονται καθαρῶς ἐρμηνευτικῶς
 ὑπαγόμενα ὅπως ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῆς
 πειραματικῆς μεθόδου.